

OSIB

Orquestra Simfònica
Illes Balears

*Segon concert de temporada
2026-27*

Orquestra Simfònica Illes Balears

5

NOVEMBRE
2026

20.00 H

AUDITORIUM
DE PALMA

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

**Govern de les
Illes Balears**
Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports

AETIB

Agència d'Estratègia
Turística Illes Balears

El Corte Inglés

Programa

60'

Concierto de Aranjuez (1939)
de Joaquín Rodrigo (1901-1999)
Dedicat a Regino Sainz de la Maza

Allegro con spirito

Adagio

Allegro gentile

Diamantes para Aranjuez (2016)
de José María Gallardo del Rey (1961)
Escrit amb motiu del 75è aniversari del Concert d'Aranjuez
Estrena a Palma

Allegretto, ma sempre ritmico

Andante espressivo

Allegro Festivo

20'

Pausa

40'

Alborada del graciós (1904) de Maurice Ravel (1875-1937)
Dedicada al crític i musicòleg Michel-Dimitri Calvocoressi

Suite espanyola op.47 de Isaac Albéniz (1860-1909)
Orquestració de Rafael Frühbeck de Burgos (1933-2014)
*L'obra està escrita en honor de la Reina d'Espanya,
María Cristina de Habsburgo-Lorena.*

Castilla (Seguidillas)

Granada (Serenata)

Sevilla (Sevillanas)

Asturias (Leyenda)

Aragón (Fantasía)

José María Gallardo del Rey, guitarra
Gianna Fratta, directora
Vicente Balaguer, concertino convidat
Orquestra Simfònica Illes Balears

Crèdit editorial

Concierto de Aranjuez de J. Rodrigo, Ediciones Joaquín Rodrigo

Diamantes para Aranjuez de J. M. Gallardo del Rey, Gallardo del Rey Ediciones

Suite espanyola op.47 de I. Albéniz, Union Musical Ediciones, S.L.

Aranjuez-París-Aragón **J. A. Mendiola**

El Concierto de Aranjuez, de Joaquín Rodrigo, és sens dubte la composició més emblemàtica d'entre les quals la guitarra és la gran protagonista; i, com gairebé els més famosos concerts per aquest instrument que d'alguna manera i sens dubte l'han encimbellat,

no ha estat compost per un guitarrista. Una reflexió que fa el compositor i prestigiós guitarrista Gabriel Estarellas. És un anàlisi que condueix a la cruïlla dels avantatges i inconvenients d'aquesta circumstància, la que fa que la resta de composicions de característiques semblants (com també les altres i nombroses que va escriure el mateix Rodrigo) quedin encavalcades per la que ens ocupa. En qualsevol cas, és la peça clàssica espanyola més interpretada de tots els temps i no duu camí d'abandonar tan daurada peanya. Fou una sol·licitud al compositor de Regino Sainz de la Maza, també encarregat de la seva estrena mundial al Palau de la Música Catalana. El Concierto de Aranjuez està estructurat a la manera dels clàssics, amb els tres moviments habituals (ràpid-lent-ràpid), a partir d'un intens escorcoll a les arrels de la música popular espanyola, elevada a la màxima expressió. Així, el primer moviment, Allegro con spirito, sorgeix flamenc, per buleries.

El segon és una copla: “cinc compartiments i una sola unitat temàtica”, deia el compositor. És el melangiós, conegut i inoblidable Adagio, sens dubte el fragment més famós (amb incomptables versions i estils, fins i tot una de Miles Davis), on Rodrigo interpel·la al Creador mitjançant la guitarra. Un diàleg entre l'ésser humà, l'autor (de dol per la mort del seu fill abans de néixer), i un Déu que parla i s'explica a través de l'orquestra, tot plegat rubricat al final amb una trista i encisadora cadència. El tercer moviment, Allegro gentile, és una dansa cortesana que fa referència al versallesc Palau d'Aranjuez, el lloc on l'autor va passar la seva lluna de mel, i amb la qual rememora “la fragància de les magnòlies, el cant dels ocells i el broll de les fonts”.

La segona peça del programa, Diamantes para Aranjuez, de José María Gallardo del Rey, ret homenatge al concert anterior. Concebuda inicialment per a guitarra i violí, va créixer posteriorment cap a l'orquestració per obra i gràcia del compositor, juntament amb el director i compositor també sevillà David Gómez Ramírez. Parteix d'una estructura molt semblant a la que fa referència, amb els tres moviments, i inclou tot un seguit de melòdiques aclucades d'ull, o fins i tot una referència a una dansa popular, com ho va fer el mestre Rodrigo en el seu tercer moviment.

Maurice Ravel és el següent protagonista de la vetlada, de qui interpretaran Alborada del gracioso: un dels cinc epígrafs que configuren Miroirs, la composició que Ravel va dedicar a cinc dels seus amics, coneguts com “els apatxes”. Alborada del gracioso, concretament, va dedicar-la al crític musical Michel Calvocoresi. Sens dubte la més coneguda i virtuosa, amb clares referències a la música espanyola que tant el va inspirar; tant és així que hi podem trobar una “seguidilla” que va i ve, els violins i arpes en pizzicato emulant el so de la guitarra, o les castanyetes, el tambor basc i la pandereta.

Conclou el concert una altra composició majúscula, com és aquesta selecció de la Suite Española d'Isaac Albéniz (inicialment escrita per a piano), orquestrada l'any 1960 per Rafael Frühbeck de Burgos, i que consta de Castilla, Granada, Sevilla, Asturias i Aragón (i deixa fora Catalunya, Cádiz i Cuba). En qualsevol cas, no varen ser aquestes cinc les que primer compongué Albéniz i dedicà a la reina regent Maria Cristina Habsburgo-Lorena, sinó Granada, Sevilla, Catalunya i Cuba. Una vegada finat el compositor, l'editor Franz Anton Hoffmeister va reunir-les totes en un sol volum, sota el número d'opus 47 (que, per descomptat, tampoc es el que correspondria realment). Castilla és un compendi de seguidilles típiques de la regió a la qual ret homenatge. Granada, subtitulada Serenata, és segurament la que menys evoca la seva pertinença, tot i la gran sobrietat i major elegància. Sevilla rememora els cants que presideixen la Setmana Santa de la ciutat. Asturias, tot i ser la més famosa gràcies a la versió per a guitarra de Francisco Tárrega (amb el sobrenom de Leyenda), és un “soleá” amb tots els trets de la música andalusa. Aragón, subtitulada Fantasía, és la més llarga, i un clar homenatge a la jota aragonesa que juga subtilment amb la riquesa tímbrica de Granada.

Aranjuez-París-Aragón **J. A. Mendiola**

El Concierto de Aranjuez, de Joaquín Rodrigo, es sin duda la composición más emblemática entre las que la guitarra es la gran protagonista; y, como sucede en los más famosos conciertos para este instrumento – en los que de algún modo y sin duda la han encumbrado –, no fue

compuesto por un guitarrista. Esta es una reflexión del compositor y prestigioso guitarrista Gabriel Estarellas. Un análisis que nos lleva a la encrucijada de las ventajas e inconvenientes de dicha circunstancia, que hace que el resto de composiciones con características similares (así como las otras y numerosas que escribió el mismo Rodrigo) queden encabalgadas por la que nos ocupa. En cualquier caso, se trata de la pieza clásica española más interpretada de todos los tiempos, y no parece que vaya a abandonar su oro en el podio. Se la encomendó al compositor Regino Sainz de la Maza, también encargado de su estreno mundial en el Palau de la Música Catalana. El Concierto de Aranjuez está estructurado a la manera clásica, con los tres movimientos habituales (rápido, lento, rápido), a partir de una intensa indagación de las raíces de la música popular española, elevada a la máxima expresión. Así, el primer movimiento, Allegro con spirito, surge flamenco, por bulerías.

El segundo es una copla: “cinco compartimentos y una sola unidad temática”, decía el compositor. Es el melancólico, conocido e inolvidable Adagio, sin duda el fragmento más famoso, con incontables versiones y estilos (incluso una de Miles Davis), donde Rodrigo interpela al Creador mediante la guitarra. Un diálogo entre el ser humano, el autor (apenado por la muerte de su hijo antes de nacer), y un dios que habla y se explica a través de la orquesta; todo ello rubricado al final por una triste y embrujadora cadencia. El tercer movimiento, Allegro gentile, es una danza cortesana que hace referencia al versallesco Palacio de Aranjuez (donde el autor pasó su luna de miel), y con la que rememora “la fragancia de las magnolias, el canto de las aves y el brotar de manantiales”.

La segunda pieza del programa, Diamantes para Aranjuez, de José María Gallardo del Rey, rinde homenaje al concierto anterior. Concebida inicialmente para guitarra y violín, posteriormente creció hacia la orquestación por obra y gracia del compositor, junto con el director y también compositor sevillano David Gómez Ramírez, a partir de una estructura muy similar a la que hace referencia: los tres movimientos, una serie de guiños melódicos o incluso una referencia a una danza popular (como había hecho maestro Rodrigo en su tercer movimiento).

Maurice Ravel es el siguiente protagonista de la velada, de quien interpretarán *Alborada del gracioso*, uno de los cinco epígrafes que configuran *Miroir* –la composición que dedicó a cinco de sus amigos, conocidos como “los apaches”. *Alborada del gracioso*, concretamente, la dedicó al crítico musical Michel Calvocoressi. Sin duda la más conocida y virtuosa, con claras referencias a la música española que tanto le inspiró; hasta el punto que encontramos una seguidilla que viene y va, o los violines y arpas en pizzicato, emulando el sonido de la guitarra, del mismo modo que incorpora les castañuelas, el tambor vasco o la pandereta.

Cerraremos el concierto con otra composición mayúscula: una selección de la *Suite Española* de Isaac Albéniz, inicialmente escrita para piano, orquestada en 1960 por Rafael Frühbeck de Burgos, y que consta de *Castilla*, *Granada*, *Sevilla*, *Asturias* y *Aragón* (dejando fuera *Cataluña*, *Cádiz* y *Cuba*). En cualquier caso, no fueron estas las primeras cinco que compuso Albéniz para dedicar a la regente Maria Cristina Habsburgo-Lorena, sino *Granada*, *Sevilla*, *Cataluña* y *Cuba*. Fallecido el compositor, el editor Franz Anton Hoffmeister las reunió todas en un solo volumen, bajo el número de opus 47 –que, por descontado, tampoco se correspondía realmente. *Castilla* es un compendio de seguidillas típicas de la región a la que rinde homenaje. *Granada*, titulada *Serenata*, es seguramente la que menos evoca su pertenencia, aunque de gran sobriedad y mayor elegancia. *Sevilla* rememora los cantos que presiden la Semana Santa en la ciudad que titula la pieza. *Asturias*, aún siendo la más famosa gracias a la versión para guitarra de Francisco Tárrega (con el apodo *Leyenda*), es una soleá con todos los rasgos de la música andaluza. *Aragón*, titulada *Fantasía*, es la más larga de todas y un claro homenaje a la jota aragonesa, que juega sutilmente con la riqueza tímbrica de *Granada*.

Aranjuez-París-Aragón **J. A. Mendiola**

Joaquín Rodrigo's Concierto de Aranjuez is, without a doubt, the most iconic guitar composition to have praised the instrument; and, like many of the pieces in its kind, it was not composed by a guitarist. This is a reflection by composer

and famed guitarist Gabriel Estarellas: an analysis leading to the crossroads of advantages and disadvantages of such a circumstance, that makes similar compositions – and the other (and numerous) written by Rodrigo – rest along with tonight's concert. In any case, this is the most interpreted Spanish piece of all times, and it does not look as if it would lose its gold medal any soon. The Concierto de Aranjuez was commissioned by Regino Sainz de la Maza, who was in charge of the world première at Palau de la Música Catalana. Structured in a classical manner, with the three common movements (fast / slow / fast), it starts from a research around the roots of Spanish folk music, and takes it to the top of the expression. Thus, the first movement, Allegro con spirito, arises from Flamenco in “bulerías”.

The second is a “copla”: “five compartments and a single thematic unit”, said the composer. This is the melancholic, well-known and unforgettable Adagio, indeed the most famous fragment (with covers and versions in every musical style, including Miles Davis'), where Rodrigo talks to the Creator through the guitar. It is a conversation between the human being, the author –mourning the death of an unborn son– and God speaking and explaining himself through the orchestra; all of this signed at the end with a sad, charming cadence. The third movement, Allegro gentile, is a court dance referring to the Versailles-style Aranjuez Palace (where the author spent his honeymoon), with which he remembers “the fragrance of magnolias, the birdsong and the fountain springs”.

The second piece in the program, Diamantes para Aranjuez, by José María Gallardo del Rey, pays homage to the previous concert. Initially conceived for guitar and violin, it later grew into orchestration by the grace of its composer, together with the also Sevillian conductor and composer David Gómez Ramírez, from a very similar structure to the honored concert: the three movements, a series of melodic hints, and even a reference to a folk dance (like maestro Rodrigo did in his third movement).

Maurice Ravel is the next star of the evening. *Alborada del gracioso* is one of the five epigraphs which make up *Miroirs*, his composition dedicated to his five friends, “les Apaches”. *Alborada del gracioso*, specifically, was dedicated to musical critic Michel Calvocoresi. It is the best-known and most virtuous, with clear references to Ravel's inspiration in Spanish music. It includes a coming-and-going seguidilla; violins and harps in pizzicato, evoking the sound of the guitar; as well as castanets, basque drum or tambourines.

The concert will conclude with another major composition: a selection of Isaac Albéniz's *Suite Española* (initially written for piano but orchestrated in 1960 by Rafael Frühbeck de Burgos), consisting of *Castilla*, *Granada*, *Sevilla*, *Asturias* and *Aragón* (dismissing *Cataluña*, *Cádiz* and *Cuba*). In any case, the first pieces that Albéniz composed and dedicated to Queen Maria Cristina Habsburgo-Lorena were *Granada*, *Sevilla*, *Cataluña* and *Cuba*. After the composer passed away, editor Franz Anton Hoffmeister published all the pieces together in a volume numbered *Opus 47* (again, not corresponding the correct number). *Castilla* is a compendium of the typical seguidillas from the honored region. *Granada*, subtitled *Serenata*, is probably the less evoking of its origin, despite being sober and greatly elegant. *Sevilla* remembers the songs presiding the Holy Week in the city. *Asturias*, though the most famous thanks to Francisco Tárrega's guitar version (nicknamed *Leyenda*), is a “soleá” with all the features of the music from *Andalucía*. *Aragón*, subtitled *Fantasía*, is the longest piece, and a clear homage to the region's “jota”, which subtly plays with the richness of timbre in *Granada*.

José María Gallardo del Rey

guitarra

José María Gallardo del Rey

guitarra

cat

A vuit anys, José María Gallardo del Rey debutà a Sevilla, i immediatament captivà el públic i la crítica. Aquest talent precoç l'impulsà a una formació musical sòlida, que establí les bases del seu estil únic.

A mesura que creixia com a guitarrista clàssic, José María enriqueix la tècnica alhora que s'endinsava en el flamenc. Aquesta fusió d'estils donà forma a la seva manera distintiva d'interpretar la música espanyola, i li aportà un prestigi que anava creixent a l'escenari.

Per la seva versatilitat, col·laborà amb figures com Plácido Domingo a *Pasión Española* (Grammy Llatí 2008), amb Elina Garança a *Habanera Gipsy* (2010) i amb Teresa Berganza a *Caprichos Líricos* (1996). A més, treballà amb Paco de Lucía com a assessor artístic i director en el seu debut amb el *Concierto de Aranjuez* al Japó (1990).

Es consolidà com a solista de referència, convidat a tocar amb orquestres de prestigi —Royal Philharmonic, Orquestra Nacional d'Espanya, Filharmònica de Hong Kong, Tonhalle de Zurich, entre altres— i dirigit per noms il·lustres com Sir Neville Mariner, Frühbeck de Burgos, Philippe Entremont o Josep Pons.

Com a ambaixador musical d'Espanya, el seu talent ha brillat en les grans cites internacionals: compongué i interpretà la banda sonora del Pavelló d'Espanya a l'EXPO 92, participà a l'EXPO d'Aichi (2005), a la de Shanghai (2010), en celebracions de l'Any d'Espanya a la Xina i Corea, i al'EXPO Dubai 2022.

Acumula prop de dues-centes obres al catàleg —entre les quals hi ha cinc concerts per a guitarra i orquestra—, i les seves peces s'interpreten en festivals importants i són coreografiades per grans companyies de dansa. Amb segells com Deutsche Grammophon, BMG i RTVE, ha publicat treballs que han rebut grans elogis, entre els quals destaquen *50 Años No Es Nada* i *Lo Cortés no quita lo Gallardo* (premiat el 2015).

Comparteix el seu mestratge en conservatoris i universitats de prestigi mundial. Recentment, ha estat nomenat professor de la Càtedra Andrés Segovia als Cursos Universitaris de Música de Compostela, i combina la intensa activitat concertística amb la Spanish Guitar Academy, una plataforma en línia des de la qual continua difonent la guitarra espanyola en l'àmbit internacional. El seu llegat està reconegut amb el nomenament com a Acadèmic de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles de València.

José María Gallardo del Rey

guitarra

esp

A los ocho años, José María Gallardo del Rey debuta en Sevilla, cautivando de inmediato a público y crítica. Su talento precoz lo impulsó a una formación musical sólida, sentando las bases de su estilo único.

A medida que crecía como guitarrista clásico, José María enriqueció su técnica al adentrarse en el flamenco. Esta fusión de estilos dio forma a su distintiva manera de interpretar la música española, aportándole un prestigio creciente en los escenarios.

Su versatilidad le permitió colaborar con figuras como Plácido Domingo en "Pasión Española" (Grammy Latino 2008), Elina Garança en "Habanera Gipsy" (2010) y Teresa Berganza en "Caprichos Líricos" (1996). Además, trabajó junto a Paco de Lucía como asesor artístico y director en su debut con el Concierto de Aranjuez en Japón (1990).

Se afianza como solista de referencia, siendo invitado a tocar con prestigiosas orquestas —Royal Philharmonic, Orquesta Nacional de España, Hong Kong Philharmonic, Tonhalle de Zúrich, entre otras— y dirigido por nombres ilustres como Sir Neville Mariner, Frühbeck de Burgos, Philippe Entremont o Josep Pons.

Como embajador musical de España, su talento brilla en grandes citas internacionales: compone e interpreta la banda sonora del Pabellón de España en la EXPO 92, participa en la EXPO de Aichi (2005), en la de Shanghái (2010), en celebraciones del Año de España en China y Corea, y en la EXPO Dubái 2022.

Con cerca de doscientas obras en su catálogo —entre ellas cinco conciertos para guitarra y orquesta—, sus piezas se interpretan y coreografían en importantes festivales y compañías de danza. Bajo sellos como Deutsche Grammophon, BMG y RTVE, ha publicado trabajos que han cosechado grandes elogios, destacando "50 Años No Es Nada" y "Lo Cortés no quita lo Gallardo" (premiado en 2015).

Su magisterio es requerido en conservatorios y universidades de prestigio mundial. Recientemente nombrado profesor de la Cátedra Andrés Segovia en los Cursos Universitarios de Música en Compostela, combina su intensa actividad concertística con la Spanish Guitar Academy, plataforma online donde continúa difundiendo la guitarra española a nivel internacional. Su legado se ve reconocido con su nombramiento como Académico de la Real Academia de Bellas Artes de San Carlos de Valencia.

José María Gallardo del Rey

guitarra

eng

At eight years old, José María Gallardo del Rey made his debut in Seville, immediately captivating audiences and critics alike. His precocious talent propelled him toward solid musical training, laying the foundations of his unique style.

As he grew as a classical guitarist, José María enriched his technique by delving into flamenco. This fusion of styles shaped his distinctive way of interpreting Spanish music, bringing him growing prestige on stage.

His versatility allowed him to collaborate with figures such as Plácido Domingo on "Pasión Española" (Latin Grammy 2008), Elina Garança on "Habanera Gipsy" (2010), and Teresa Berganza on "Caprichos Líricos" (1996). Additionally, he worked alongside Paco de Lucía as artistic advisor and director in his debut with the Concierto de Aranjuez in Japan (1990).

He established himself as a reference soloist, being invited to play with prestigious orchestras — Royal Philharmonic, Spanish National Orchestra, Hong Kong Philharmonic, Zurich Tonhalle, among others — and directed by illustrious names such as Sir Neville Mariner, Frühbeck de Burgos, Philippe Entremont, or Josep Pons.

As a musical ambassador for Spain, his talent shines at major international events: he composed and performed the soundtrack for Spain's Pavilion at EXPO 92, participated in EXPO Aichi (2005), Shanghai (2010), celebrations for the Year of Spain in China and Korea, and EXPO Dubai 2022.

With nearly two hundred works in his catalog — including five guitar concertos — his pieces are performed and choreographed at important festivals and dance companies. Under labels such as Deutsche Grammophon, BMG, and RTVE, he has published works that have garnered great praise, notably "50 Años No Es Nada" and "Lo Cortés no quita lo Gallardo" (awarded in 2015).

His mastery is sought at conservatories and universities of worldwide prestige. Recently appointed professor of the Andrés Segovia Chair at the University Music Courses in Compostela, he combines his intense concert activity with the Spanish Guitar Academy, an online platform where he continues spreading the Spanish guitar internationally. His legacy is recognized with his appointment as Academician of the Royal Academy of Fine Arts of San Carlos in Valencia.

Gianna Fratta

directora

Gianna Fratta

directora

Gianna Fratta decidí, a nou anys, dedicar la vida a la direcció, quan va sentir per primera vegada una orquestra en directe, mentre estudiava piano al Conservatori de Milà. Es graduà en piano, composició, música coral direcció coral i direcció d'orquestra, de molt jove.

Durant la seva carrera, ha aparegut al podi de molts dels grans auditoris internacionals, incloent-hi el Teatro Coliseo de Buenos Aires, el Seoul Arts Center, la Hong Kong Opera House, l'auditori Smetana de Praga, el Teatro Municipal de São Paulo, Teatro dell'Opera de Rome, Teatro la Fenice de Venècia, Teatro Massimo de Palerm i la Macao Opera House.

La seva activitat a Itàlia inclou col·laboracions amb els conjunts de més anomenada, com l'Orquestra Simfònica de la RAI de Torí, l'Orquestra Simfònica de Milà, l'Orquestra de la Casa de l'Òpera de Roma, les orquestres del Teatro La Fenice i Arena di Verona, la Filharmònica Arturo Toscanini de Parma, l'Orquestra del Teatro Petruzzelli, l'Orquestra Simfònica Siciliana o l'Orquestra del Teatro Lirico di Cagliari. Pel que fa a orquestres internacionals, ha dirigit la Berliner Symphoniker, l'Orchestre National d'Île-de-France de París, la Royal Academy de Londres, l'Orquestra Filharmònica de Montevideo, l'Orquestra Simfònica de Macao, l'Orquestra Simfònica Acadèmica Estatal de la Federació Russa i l'OSIB, entre d'altres.

La passió pel repertori simfònic l'ha menat a interpretar les principals obres del període romàntic i del segle XX, i a col·laborar amb grans solistes, com Martha Argerich, Gidon Kremer, Sergej Krylov, Avi Avital, Raina Kabaiwanska i Renato Bruson.

L'òpera és el gran amor de Gianna i hi ha dedicat gran part del seu temps. Ha dirigit produccions d'èxit i ha treballat amb reconeguts directors i cantants: Nabucco, amb dramaturgia de Pierluigi Pizzi; Madama Butterfly dirigida per Daniele Abbado; La fanciulla del West amb Renzo Giacchieri; així com Norma, Tosca, Pagliacci, Cavalleria rusticana, Falstaff, Il segreto di Susanna, Aida, Carmen, L'elisir d'amore, Turandot, La Traviata, Die Zauberflöte, Le nozze di Figaro, Il barbiere di Siviglia, La Cenerentola, La Bohème, Rigoletto o Il Trovatore.

Entre els reconeixements internacionals, destaca el premi a la Millor Producció Operística del Seoul Arts Centre per Il Trittico de Puccini.

A més de la seva tasca com a músic, Gianna fomenta la importància de l'educació musical en la societat contemporània. Ha donat classe a la Universitat Femenina de Sungshin a Seül, i actualment ocupa la càtedra de Composició al Conservatori de Música de Foggia. Ha impartit classes magistrals i seminaris en nombroses universitats el món, incloent-hi la Universitat Bocconi de Milà, la Universitat de Montevideo (Uruguai), Universitat de Notre Dame (NDU Louaize) de Beirut (Líban) i el Conservatori Estatal d'Eskisehir (Turquia).

Entre els principals compromisos del 2026, cal destacar la producció de *Rigoletto* dirigida per John Turturro al Teatro Massimo de Palerm, i una producció de *La Bohème* a l'Arena di Verona, a banda dels concerts d'orquestra.

Gianna Fratta ha publicat cedés i DVDs amb segells com Sony Classical, Brilliant Classics, Arcana, Amadeus, Classica HD, Velut Luna o Bongiovanni.

És Cavaller de la República Italiana pel seu mèrit artístic internacional.

Gianna Fratta

directora

esp

Gianna Fratta decidió dedicar su vida a la dirección a los nueve años, al oír por primera vez una orquesta en directo cuando estudiaba piano en el Conservatorio de Milán. Se graduó en piano, composición, música coral, dirección coral y dirección de orquesta, siendo muy joven.

A lo largo de su carrera, se ha subido al podio de muchos de los grandes auditorios internacionales, incluyendo el Teatro Coliseo de Buenos Aires, el Seoul Arts Center, la Hong Kong Opera House, el auditorio Smetana de Praga, el Teatro Municipal de São Paulo, Teatro dell'Opera de Roma, Teatro la Fenice de Venecia, Teatro Massimo de Palermo, o la Macao Opera House.

Su actividad en Italia incluye colaboraciones con los conjuntos más reconocidos, como la Orquesta Sinfónica de la RAI de Turín, la Orquesta Sinfónica de Milán, la Orquesta de la Casa de la Ópera de Roma, las orquestas del Teatro La Fenice y Arena di Verona, la Filarmónica Arturo Toscanini de Parma, la Orquesta del Teatro Petruzzelli, la Orquesta Sinfónica Siciliana o la Orquesta del Teatro Lirico di Cagliari. En cuanto a orquestas internacionales, ha dirigido la Berliner Symphoniker, Orchestre National d'Île-de-France de París, Royal Academy de Londres, la Orquesta Filarmónica de Montevideo, la Orquesta Sinfónica de Macao, Orquesta Sinfónica Académica Estatal de la Federación Rusa y la OSIB, entre otras.

Movida por su pasión por el repertorio sinfónico, ha interpretado las principales obras del período romántico y del siglo XX, y ha colaborado con solistas de la talla de Martha Argerich, Gidon Kremer, Sergej Krylov, Avi Avital, Raina Kabaiwanska y Renato Bruson, entre otros.

La ópera es el gran amor de Gianna y le ha dedicado gran parte de su tiempo. Ha dirigido producciones de éxito, trabajando con reconocidos directores y cantantes: Nabucco con dramaturgia de Pierluigi Pizzi, Madama Butterfly dirigida por Daniele Abbado, La fanciulla del West con Renzo Giacchieri; así como Norma, Tosca, Pagliacci, Cavalleria rusticana, Falstaff, Il segreto di Susanna, Aida, Carmen, L'elisir d'amore, Turandot, La Traviata, Die Zauberflöte, Le nozze di Figaro, Il barbiere di Siviglia, La Cenerentola, La Bohème, Rigoletto e Il Trovatore.

Entre sus reconocimientos internacionales, destaca el premio a la Mejor Producción Operística del Seoul Arts Centre por Il Trittico de Puccini.

Entre sus principales compromisos para 2026, destacan la producción de Rigoletto dirigida por John Turturro en el Teatro Massimo de Palermo, y una producción de La Bohème en el Arena di Verona, además de los conciertos de orquesta.

Gianna Fratta ha publicado cedés y DVDs con los sellos discográficos Sony Classical, Brilliant Classics, Arcana, Amadeus, Classica HD, Velut Luna y Bongiovanni.

Fue distinguida como Caballero de la República Italiana por su mérito artístico internacional.

Gianna Fratta

conductor

eng

Gianna Fratta decided to devote her life to conducting at the age of nine, when she first heard a live orchestra while studying piano at the Conservatory of Milan. She graduated at a very young age in piano, composition, choral music, choral conducting, and orchestral conducting.

Over the course of her career, she has appeared on the podium of many prestigious international venues, including the Teatro Coliseo in Buenos Aires, the Seoul Arts Center, the Hong Kong Opera House, the Smetana Hall in Prague, the Teatro Municipal in São Paulo, Teatro dell'Opera in Rome, Teatro la Fenice in Venice, Teatro Massimo in Palermo, the Macao Opera House.

Her activity in Italy includes collaborations with leading ensembles such as the RAI National Symphony Orchestra in Turin, the Milano Symphony Orchestra, the Orchestra of the Rome Opera House, the Teatro La Fenice and Arena di Verona Orchestras, the Filarmonica Arturo Toscanini in Parma, the Orchestra of the Teatro Petruzzelli, the Sicilian Symphony Orchestra, the Orchestra of the Teatro Lirico di Cagliari, and many others. Among the international orchestras she has conducted are the Berliner Symphoniker, the Orchestre National d'Île-de-France in Paris, the Royal Academy of London, the Montevideo Philharmonic Orchestra, the Macao Symphony Orchestra, the State Academic Symphony Orchestra of the Russian Federation, the Balearic Symphony Orchestra to mention some.

Her passion for the symphonic repertoire has led her to perform major works of the Romantic and 20th-century periods, collaborating with soloists of the highest calibre such as Martha Argerich, Gidon Kremer, Sergej Krylov, Avi Avital, Raina Kabaiwanska, Renato Bruson, among many others.

Opera has always been a great love for Gianna, to which she has dedicated much of her time. She has conducted acclaimed productions working with renowned directors and singers, including Nabucco staged by Pierluigi Pizzi, Madama Butterfly directed by Daniele Abbado, La fanciulla del West with Renzo Giacchieri, as well as Norma, Tosca, Pagliacci, Cavalleria rusticana, Falstaff, Il segreto di Susanna, Aida, Carmen, L'elisir d'amore, Turandot, La Traviata, Die Zauberflöte, Le nozze di Figaro, Il barbiere di Siviglia, La Cenerentola, La Bohème, Rigoletto, Il Trovatore, to name only a few.

Among her international recognitions, she received the award for Best Opera Production at the Seoul Arts Centre for Puccini's Il Trittico.

Beyond her work as a musician, Gianna is a strong advocate for the importance of music education in contemporary society. She has taught at Sungshin Women's University in Seoul and currently holds the Chair of Composition at the Conservatory of Music in Foggia. She has given masterclasses and seminars at numerous universities worldwide, including Bocconi University in Milan, the Universidad de Montevideo (Uruguay), Notre Dame University (NDU Louaize) in Beirut (Lebanon), and the State Conservatory of Eskisehir (Turkey).

Among her major engagements in 2026 are a production of *Rigoletto* directed by John Turturro at the Teatro Massimo in Palermo, and a production of *La Bohème* at the Arena di Verona next to many orchestra concerts.

Over the years, Gianna has released CDs and DVDs with labels such as Sony Classical, Brilliant Classics, Arcana, Amadeus, Classica HD, Velut Luna, and Bongiovanni.

She is a Knight of the Italian Republic for her international artistic merits.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

cat

L'Orquestra Simfònica Illes Balears va ser creada l'any 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instàncies del Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. L'orquestra, com es coneix avui dia, va iniciar la seva primera temporada de concerts el setembre de 1989 amb el seu titular Luís Remartínez i la solista Teresa Berganza. Actualment el director titular és Pablo Mielgo, des de l'any 2014.

L'Orquestra, a part de la seva temporada de concerts en l'Auditori de Palma, en el Teatre Principal de Palma, en l'Auditori de Manacor i a l'estiu en el Castell de Bellver, participa en les Temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). També programa audicions escolars i concerts familiars. Un dels objectius de l'orquestra és donar a conèixer obres de compositors de les Illes Balears, com l'estrena de l'òpera L'Arxiduc (2022) d'Antoni Parera Fons, amb llibret de Carme Riera, membre de la Reial Acadèmia Espanyola.

L'any 2020, l'OSIB va ser la primera orquestra a tornar als escenaris després del confinament del COVID-19. És important esmentar les actuacions altruistes realitzades pels grups de càmera dels músics de l'orquestra al canal de Youtube sota el títol “Sonam per Tu” durant la pandèmia del COVID-19. Ha ofert nombrosos concerts fora de les illes, entre ells a Sant Sebastià, Santander, València, Oviedo, així mateix a l'Auditori Nacional i en el Teatre Reial a Madrid, en el Palau de la Música a Barcelona. Ha actuat a Perpinyà, Canes, Zúric, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París i a la Sala de Drets Humans de l'ONU a Ginebra. Des de 1989 l'Orquestra ha acompanyat a solistes de rellevància internacional, com Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet i Raphael, entre d'altres.

Premis, distincions:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, el maig de 2011.
- VI Premis Onda Cero Mallorca 2017, categoria de Música.
- Medalla d'Or de les Illes Balears, el 2020, la major distinció de la Comunitat Autònoma.

En aquests moments la Simfònica està construint la seva nova seu, la Caixa de Música, que serà un referent internacional com a espai escènic musical, i el primer edifici públic d'una orquestra a Espanya, amb una forta col·laboració publicoprivada.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

esp

La Orquesta Sinfónica Illes Balears fue creada en el año 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instancias del Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consell de Mallorca. La orquesta, como se conoce hoy en día, inició su primera temporada de conciertos en septiembre de 1989 con su titular Luís Remartínez y la solista Teresa Berganza. Actualmente el director titular es Pablo Mielgo, desde el año 2014.

La Orquesta, a parte de su temporada de conciertos en el Auditorium de Palma, en el Teatro Principal de Palma, en el Auditori de Manacor y en verano en el Castillo de Bellver, participa en las Temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). También programa audiciones escolares y conciertos familiares. Uno de los objetivos de la orquesta es dar a conocer obras de compositores de las Islas Baleares, como el estreno de la ópera L'Arxiduc (2022) de Antoni Parera Fons, con libreto de Carme Riera, miembro de la Real Academia Española. En el año 2020, la OSIB fue la primera orquesta en regresar a los escenarios después del confinamiento del COVID-19. Es importante mencionar las actuaciones altruistas realizadas por los grupos de cámara de los músicos de la orquesta en el canal de Youtube bajo el título "Sonam per Tu" durante la pandemia del COVID-19.

Ha ofrecido numerosos conciertos fuera de las islas, entre ellos en San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, así mismo en el Auditorio Nacional y en el Teatro Real en Madrid, en el Palau de la Música en Barcelona. Ha actuado en Perpiñán, Cannes, Zurich, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París y en la Sala de Derechos Humanos de la ONU en Ginebra. Desde 1989 la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet y Raphael, entre otros.

Premios, distinciones:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, en mayo de 2011.
- VI Premios Onda Cero Mallorca 2017, categoría de Música.
- Medalla de Oro de las Illes Balears, en 2020, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

En estos momentos la Sinfónica está construyendo su nueva sede, la Caixa de Música, que será un referente internacional como espacio escénico musical, y el primer edificio público de una orquesta en España, con una fuerte colaboración público-privada.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

eng

The Symphony Orchestra of the Balearic Islands (OSIB) was founded in 1988, by means of a public entity known as “Fundació Pública de les Balears per la Música”, at the request of the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca.

Nevertheless, the OSIB as we know it today performed its première concert season in September 1989, with Principal conductor and Artistic director Luís Remartínez, and soloist Teresa Berganza. Maestro Pablo Mielgo has been the OSIB's Principal Conductor since 2014. Apart from its concert season at Auditorium de Palma, Teatre Principal de Palma and Auditori de Manacor and summers at Bellver Castle, the OSIB regularly takes part in the opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and “Amics de l'Òpera de Maó” (Menorca). Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme, including school performances and family concerts. One of our main goals is to release the works of Balearic composers. An example of that is the première of Antoni Parera Fons' opera, L'Arxiduc (2022), with libretto by Carme Riera, member of the Real Academia Española.

In 2020, the OSIB was the first orchestra to go back on stage after Covid-19 lockdown. It is worth mentioning that the chamber groups formed by the orchestra's musicians had performed a series of voluntary concerts under the title “Sonam per Tu” (We play for you), through the OSIB's YouTube channel, during the pandemics. The OSIB has performed in concert beyond the Balearic Islands, in places like San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, the Auditorio Nacional and Teatro Real in Madrid and Palau de la Música in Barcelona, among others; as well as in Perpignan, Cannes, Zurich, Musikverein Vienna, Radio Hall France in Paris and at The Human Rights and Alliance of Civilizations Room in Geneva. Since 1989, the OSIB has accompanied renowned international solo acts such as Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet and Raphael, among others. Awards and recognitions:

- “Rotary Mallorca” Prize in Humanities 2010/2011.
- VI “Onda Cero Mallorca” Awards, Music category 2017.
- Gold Medal of the Balearic Islands 2020 (the most important award from the autonomous Government).

Once finished, Caixa de Música will be the first public building for an orchestra in Spain, with a strong collaboration of public and private funding, and will become an international reference for music hall spaces.

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino
Bernat Martí, solista, ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Bernat Martí
Joel Doraci
Catarina Borges

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Beth Super
Francisco Sard
Ariadna Ferrer
Iñaki Crespo
Javier Curiel

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Miguel Arola
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Hanga Zsofia Fehér
Clara Mascaró
Raquel Cobo
Borja Ruano

VIOLONCELS

Emmanuel Bleuse, solista
Roser Ramos, ajudant de solista
Llorenç Rosal
Felipe Temes
Lucrecia Garrigues
Adrián López

CONTRABAIXOS

Adrián Matas, solista
Eudald Ribas, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Laura Leena Pauni, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Claudia Sánchez, ajudant de solista

CLARINETS

Víctor de la Rosa, solista
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Rafael Caldentey, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de solista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
Héctor García, ajudant de solista
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

Sabela Castro, solista

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

ARPA

Cristina Badía, solista

COLLABORADORS

Ángel Campos, violí
Sílvia Gómez, violoncel
Anna Cristina Grau, contrabaix
Marc Colomer, contrabaix
Marc Monfort, flauta
Ángela Martínez, contrafagot
Miguel Barbera, percussió
Kevin Gracia, percussió
Luis Diego, percussió
Luis Diego, percussió
Ramón Beltran, percussió
Emmanuela Ortiz, arpa
Miquel Estelrich, celesta

GERÈNCIA

Cristina Martínez

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Margalida Gomila, cap d'administració
Gala Martin Riva, cap de producció (interí)
Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical
Maria del Mar Furió, serveis artístics
Karola Pérez, faristolera
Aina Gayart, auxiliar
Francisca Pallicer, auxiliar
Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

VICEPRESIDENTA

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

VOCALS NATS

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts
María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme, Cultura i Esports
Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

VOCALS ELECTES

Pedro Vidal, secretari autonòmic de Cultura i Esports
Bartomeu Riera, director adjunt IEB
Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística

